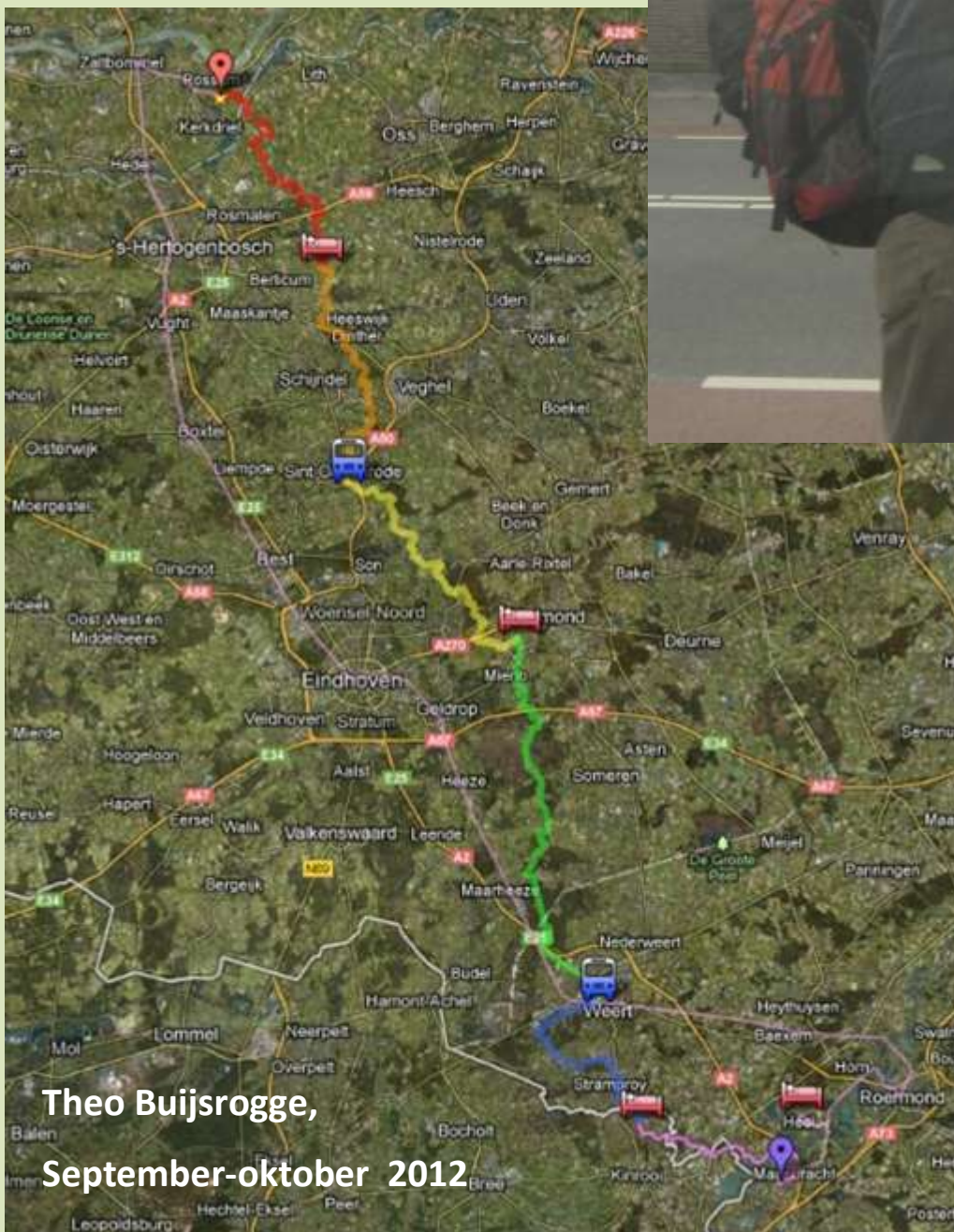

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

*Over loslaten, synchroniciteit en
overvloed*

Theo Buijsrogge,
September-oktober 2012

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

Diverse gebeurtenissen zorgden samen voor mijn plan om mijn 49^e verjaardag te markeren met een pelgrimstocht naar mijn geboorteplaats.

Het begon met mijn 48e verjaardag. Toen kreeg ik van mijn broer als cadeau het boek [Ik ga op reis en laat achter van Simone Awhina](#), over haar pelgrimstocht naar Santiago de Compostella. Het duurde tot afgelopen zomer tot ik gelegenheid nam om het boek te lezen. Ik heb het in één adem uitgelezen. Echt prachtig zoals ze beschrijft hoe ze de tocht beleeft en hoe het haar dieper bij zichzelf brengt. Mooi om te lezen hoe zij haar verbondenheid met het grote geheel ervaart en in de praktijk vertaalt. Ik herkende in die levenshouding veel van mezelf.

‘Toevallig’ was een half jaar geleden mijn relatie uitgegaan en bedacht ik als invulling van mijn zondagen zonder kinderen om lange wandelingen te gaan maken. De eerste keer realiseerde ik mij dat ik nog nooit alleen zo’n wandeling had gemaakt. Het voelde heerlijk en werd een vaste invulling voor mijn vrije zondag.

Zo ontstond tijdens de vakantie, na het lezen van het boek, het verlangen om ooit zelf ook eens een pelgrimstocht te lopen (hadden mijn broer en vriendin dat niet ooit eens voorspeld?). Ruim een maand van huis is echter praktisch vrijwel onmogelijk in te plannen met de deeltijd zorg voor drie kinderen, dus de wens werd geparkeerd voor in de toekomst.

Op die camping in Italië sprak ik de burens en die bleken ‘toevallig’ uit Maasbracht, mijn geboorteplaats, te komen. Extra bijzonder want een dag eerder waren we met de trein naar Venetië gegaan en bleken daar ook samen met andere Nederlanders in te zitten, waarvan een gezin ook uit Maasbracht kwam.

Toen we vervolgens thuis waren vertelde een buurvrouw op onze buurt-barbecue dat ze uit een groot gezin kwam, waarvan alle kinderen in ons dorp of omliggende dorpen wonen. Alleen eentje woonde ver weg, in Maasbracht!

Ik moest glimlachen om zoveel synchroniciteit die het universum op mij af stuurde.

Het laatste ingrediënt was een gesprekje in het verleden waarin een vriendin vertelde dat 49 jaar worden een veel belangrijker mijlpaal is dan 50 dat algemeen wordt gezien en gevierd als belangrijke mijlpaal in je leven. ‘Want 49 is 7 keer 7 en 7 is een heilig getal’ vertelde ze.

Zo werd het plan geboren om voor mijn 49^e verjaardag in 7 dagen naar mijn geboorteplaats te lopen. Elke dag staat voor een periode van 7 levensjaren, die ik al lopend kon herbeleven en vervolgens kon loslaten om tenslotte in mijn geboorteplaats herboren te worden.

Omdat 7 aaneengesloten dagen lastig was in te plannen deed ik het uiteindelijk in drie etappes. Na de sportclubjes van de kinderen op zaterdag ging ik telkens op pad.

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

Ter voorbereiding kocht ik een echte rugzak en vond op internet de stichting [Vrienden op de fiets](#). Daarbij zijn zo'n 40.000 mensen aangesloten en ze hebben 7.000 gastenadressen waar je gedurende je fiets- of wandeltocht voor € 19 kunt overnachten met ontbijt. Altijd wel één in de buurt waar je wil overnachten. Ik was benieuwd waar je dan terecht zou komen en zocht een eerste adres zo'n 20 km van huis. Bij het tweede adres dat ik belde mocht ik komen. Spannend!

Dag 1, Alem – Berlicum

Om morgen niet nog vanaf Station Zaltbommel naar huis te moeten lopen zet ik mijn auto daar neer en rijdt met mijn vouwfiets terug. Ik denk een OV-chipkaart nodig te hebben en die bij het station te kunnen kopen, maar de machine is stuk, dus fiets ik om via de supermarkt. Het is prachtig mooi weer, zonnig en warm.

Met de rugzak op en gewapend met camera, mobiel met gps en route-app en een notitieboekje¹ ga ik op pad.

Ik voel geen enkele twijfel, maar een grote drive om te gaan. Vrijheid, oneindigheid en openheid. Heerlijk. Na het pontje over de Maas loop ik lange tijd in een uitgestrekte, lege polder. In die leegte realiseer ik mij pas echt hoeveel er in mijn leven gebeurd is de afgelopen jaren en hoeveel er veranderd is. Dat ik zo'n wandeling zou maken was vijf jaar geleden ook ondenkbaar. Eigenlijk is het wel goed voor me dat het de afgelopen maanden zo rustig is geweest. Dat geeft ruimte om alles innerlijk te integreren en verwerken.

¹ Mijn notitieboekje heeft als titel Spirituele momenten en ontving ik ooit van Paul de Blot. Er staat in: *Berg mooie herinneringen op van je gedachten. gebruik ze in je slapeloze nachten. Lees ze na als je de weg kwijt bent. Overdenk ze op stille momenten. En je zult voelen dat ze je iets geven. Ongekende kracht en inspiratie. Wees er dankbaar voor. Je hebt het voor niets gekregen.*

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

Ik merk dat de nieuwe rugzak nog trekt hier en daar. Dat ligt niet aan de rugzak, maar ik loop te gespannen. Ik ontspan mijn spieren en het verdwijnt. Ik realiseer me dat ook hier geldt: loslaten en je er niet tegen verzetten, dan verandert je ervaring van de omgeving vanzelf. Ik heb veel losgelaten afgelopen jaren, maar wat wil ik eigenlijk behouden?

Dan kom ik bij een T-splitsing. Mijn gevoel zegt: naar rechts en mijn ratio zegt naar links. Ik volg mijn gevoel en merk dat ik sneller ga lopen en vervolgens een hele tijd met een innerlijke dialoog bezig ben of ik wel de goede keuze heb gemaakt, want deze route is langer en nu moet ik verder lopen. Jeetje, wat een onrust breng ik in mijzelf te weeg en die hele tijd ben ik niet meer in het Hier en Nu. Wat is mijn doel eigenlijk? Wat is nu belangrijker, de reis of de bestemming? Ik realiseer me dat ik weer gefocust ben op de bestemming in plaats van van de reis zelf te genieten. Het deed me denken aan mijn zeilreis van de Azoren naar Spanje. Die reis op de Atlantische oceaan was zo'n 1.100 zeemijl, veel langer dan de oversteekjes naar Engeland die ik gewend was. Na een etmaal varen was het nog 1.000, bijna net zo ver dus. Ik realiseerde me toen dat ik altijd gefocust was op de eindbestemming en terugtelde hoever nog te gaan en dat dat mij in die situatie niet echt gelukkig maakte. Ik moest me concentreren op het Hier en Nu en daarvan genieten.

Al lopende voel ik me sterk verbonden met mezelf en het universum. Dat blijft zo gedurende de hele reis en uit zich in het gemak waarmee mijn wensen en verlangens zich manifesteren. Ik geef ze bewust aan mijn engelen door en geniet van het vooruitzicht en de verrassing hoe het eruit gaat zien. In mijn notitieboekje schrijf ik op wat ik gevraagd heb en vrijwel zonder uitzondering schrijf ik er later bij wat ik ontvangen heb. Het begint deze warme dag met het

sterke verlangen naar een koel voetenbadje. Ik wordt verrast met een vennetje in het bos met koel helder water echt een paradijslijk plekje. Dank u wel!

Deze dag ontvang ik ook nog: een mooi rustplekje met ruimte, uitzicht en schaduw; een heerlijke salade rond 17:00 uur en aan het eind van de dag wenste ik nog iets te kunnen eten bij mijn overnachtingsplek. Toen ik daar aankwam was het eerste dat de bewoners mij vroegen 'Eet je met ons mee?' Ik moest glimlachen en zei natuurlijk ja.

Na mijn idyllisch voetenbadje moet is de spoorlijn over. 'Als ik maar niet kilometers om moet lopen naar de dichtstbijzijnde overweg', denk ik telkens, want de kaart is niet zo duidelijk. Waar ik uitkom is echter geen hek en ik kan er gewoon overheen. 'Weer voor niets zorgen gemaakt, net als ik het leven', denk ik. Wat je ervaart als barrière is er in werkelijkheid vaak niet, maar bestaat alleen in je denken.

Terwijl ik eind van de middag geniet van een heerlijk biertje, merk ik op dat veel herinneringen van de afgelopen jaren zijn vervaagd, vergeten en diep weg zitten. Heb ik ze al

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

voldoende losgelaten? Hoef ik ze niet meer los te laten en is deze hele tocht op zich al een loslaten van die periode? Toen wist ik het niet. Nu ik dit schrijf heb ik het gevoel van wel.

Het laatste stukje naar mijn overnachtingsplek merk ik voor het eerst iets dat ik later ook zal merken. Al lopend heb ik heel Brabant doorkruist en dan wordt je je gewaar dat er diverse plekken zijn die anders voelen, die heel vredig en sereen zijn, waar je een extreme rust voelt. Ik vind het opvallend dat dat niet altijd samenvalt met een mooie omgeving. Deze eerste keer ook niet, het was maar een klein gebiedje, gewoon een weg tussen de akkers.

Ik overnacht bij Petra en Casper. Ze hebben een oude boerderij met paardenstallen en een manege erbij. Hun dochter runt het paardenbedrijf, ze hebben de tuin ingericht als theetuin en de stallen verbouwd tot workshopruimtes en Bed en Breakfast. Ik wordt ontvangen en behandeld als vriend van de familie en na 's avonds de (vallende) sterren te hebben gezien val ik voldaan en dankbaar in slaap.

Dag 2, Berlicum – Sint Oedenrode

Lekker vroeg op pad. Ik geniet van de kleurenpracht van de laagstaande zon en de zilverkleurige stralen die ontstaan in de vochtige lucht. De vroege ochtend heeft altijd iets bijzonders.

Op mijn gevoel volg ik de weg en kom zo via een ongemarkeerde route op een bospad, waar de zonnestralen een heel magische sfeer creëren. Wouw! En ik kom precies uit waar ik wilde: bij kasteel Heeswijk. De open monumentendag start pas vanmiddag, dus ik kan er niet in. Ik loop door de kasteeltuinen, waar alleen maar onkruid lijkt te staan en kunstenaars zich

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

hebben uitgeleefd om er iets bijzonders van te maken. Ik vind het weinig indrukwekkend en vervolg mijn wandeling.

Als ik op de brug over de Zuid-Willemsvaart loop zie ik een vrouw vanaf het fietspad langs het kanaal haar fiets over het talud naar boven duwen. Dat is nogal stijl en vol kuilen, dus ik help haar de laatste meters omhoog. 'Toevallig, dat ik precies op dat moment daar ben om te helpen', denk ik. Hoe zou zij dat hebben ervaren? Iedereen kent dat wel, dat een wildvreemde precies op het juiste moment op de juiste plaats is om je te helpen. Alsof er dan een engeltje op je pad komt. Ik geniet van het idee dat ik haar engeltje mocht zijn.

Na het kanaal duik ik weer het bos in, eerst een onverhard kronkelpaadje, later een geciviliseerd lang recht fietspad. Daarna begin ik te denken aan mijn eindbestemming voor vandaag. Het is nog vrij vroeg. Zal ik doorlopen naar Son in plaats van Sint Oedenrode? Hoeveel verder is dat? Welke route moet ik dan nemen? Waar kan ik dan op de bus? Al die vragen trekken me weer helemaal uit het Hier en Nu. 'Ik doe het niet', besluit ik, het is mooi zo en in alle rust loop ik het laatste stuk.

Ik heb vandaag maar een paar wensen voor het universum: rond 12 uur een uitsmijter eten, voor die lunch een lekker plekje in de schaduw en kort wachten op de bus. De uitsmijter krijg ik niet, ik kom geen restaurants tegen. Het lunchplekje wordt het gras, in de schaduw van de boom naast de bushalte. Daar eet ik de lekkernijen uit mijn rugzak op (eigenlijk veel lekkerder dan een uitsmijter bedenk ik). Al snel komt de bus die mij naar Den Bosch brengt. En dan met de trein en auto weer naar huis.

Dag 3, Sint Oedenrode – Helmond

Samen met mijn zoon ga ik met de trein naar Den Bosch. Hij gaat met zijn moeder en zussen winkelen en ik reis per bus verder naar de halte waar ik twee weken eerder was geëindigd. Ik voel me opgejaagd om de trein en bus te halen. Ik wil ze niet missen, want heb nog een hele trip voor de boeg en het is al middag. Ook heb ik nog geen slaapplek gevonden. In de bus bel ik weer met enkele mensen uit het boek van 'vrienden op de fiets' en nu lukt het. Dat geeft rust.

Nu nog een mooie route ernaartoe. Waarom zoek ik eigenlijk een 'mooie' route? Dat trekt mijn aandacht naar het moois buiten mij, in plaats van het moois binnen in mij.

Ik voel de spanning of ik er wel bij de juiste halte uit zal gaan, en natuurlijk lukt dat.

Eindelijk is het zover, het is heerlijk stil en zonnig weer. Zelfverzekerd en met mijn handen in mijn

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

zakken ga ik op pad.

Vandaag kom ik telkens signalen tegen die me doen herinneren aan een bepaalde periode in mijn leven en precies in de juiste volgorde! Het begint met een straatnaambord met de naam van mijn vroegere levenspartner ('mijn vrouw' vind ik nu zo raar klinken alsof het een bezit is). Het is een vreemde straat die nergens toe leidt. Duidelijk niet de weg die ik moet volgen.

Na de oversteek van de A50 loop ik grotendeels in het bos en over onverharde wegen. Ik kom een tegenliggende hardloper tegen. Wie zal er voor de ander gaan wijken? Ik voel de nijging om dat te doen. Was ik niet altijd degene die zichzelf ondergeschikt maakte en voor anderen uit de weg ging? Uiteindelijk stappen we ieder ietsje opzij en passeren elkaar op een heel natuurlijke wijze. Zo kan het dus ook.

De hele tijd heb ik mijn route zelf uitgezet en volg die door telkens mijn mobiel/gps te checken. Nu kom ik op een streekpad, dus kan gewoon de bordjes volgen. Heel relaxed, maar al snel raak ik de route kwijt. 'Moet ik in mijn leven juist niet de gebaande paden volgen?', vraag ik me af.

Precies bij een afslag rijden drie mannen op off-road motoren met veel herrie om mij heen het zijpad op. Nog heel lang hoor ik ze in de verte. Ik verwonder me over het grote verschil in interesses en waarschijnlijk bewustzijn tussen hen en mij. Ik voel volledige acceptatie en een bewuste keuze om bij ze uit de buurt te blijven. Een uur later hoor ik ze weer en nu vind ik het wel vervelend en verstorend omdat ik het gevoel heb dat ik (nog) niet de keuze heb om van het geluid weg te lopen.

Ik wil graag rond vier uur rusten op een comfortabel, beschut plekje, in de zon en het universum presenteert mij op dat moment een bank met 'stille liefde' erop. Het staat precies in een (buiten)bocht van de weg en terwijl ik zit zie ik hoe de weg hier een wending neemt en vraag me af of mijn leven nu ook een nieuwe wending zal nemen.

Een boom die van de weg af groeit doet me vreemd genoeg denken aan een situatie in het verleden dat ik heel veel last had van een tremor (trillende handen en hoofd). Alle angsten, gevoelens van onmacht en andere emoties komen weer boven. Het is alsof ik me nu veel bewuster ben van die gevoelens, ze nu beter kan voelen of in ieder geval kan benoemen dan toen. Het doet me ook denken aan de live webcast van [Janosh](#) gisteren waarin hij vertelde dat afgewezen voelen ook een thema in zijn leven was en hij legde uit: 'Afgewezen worden

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

betekent dat de ander nog niet klaar is om jouw liefde te ontvangen'. Ik denk dat ik toen ook nog niet klaar was om mijn eigen liefde te ontvangen of te zien. Het was mijn eerste zware les in acceptatie, loslaten en overgave. Er zouden er nog vele volgen.

Als ik de Gerwense heide oploop voelt het weer heel sereen en vredig. Zo ziet de omgeving er hier ook uit. Het gevoel blijft echter tot in Helmond.

Aan het eind van de dag heb ik nog enkele wensen voor het universum. In dank ontvang ik ze allemaal. Ik wens een veilige oversteek van de snelweg A270 en die komt er ook, wel 1 km verder dan waar ik uitkom, maar precies bij de plek waar ik verder moet.

Vervolgens kom ik in de mooie nieuwe woonwijk Brandevoort die als binnenstad is opgezet. Daar wenste ik een gezellig eetplekje, niet te duur en met een oplaadplek voor mijn mobiel die bijna leeg is. Ik vind een heerlijk restaurantje en een mooi plekje met een stopcontact naast de tafel. Het tovert weer een dikke grijns op mijn gezicht.

Mijn laatste wens is een hartelijke ontvangst op mijn overnachtingsplek en goed gezelschap voor de avond. Ik blijf in een woonwijk afgesproken te hebben bij Jan en Maria, een gepensioneerd echtpaar dat de hele bovenverdieping van het huis ter beschikking stelt. Ze ontvangen me als vriend en we zitten de hele avond in de woonkamer en delen onze ervaringen.

Dag 4, Helmond – Weert

Maria heeft een heerlijk ontbijtje voor me klaargezet. Jan vraagt of hij een foto van me mag maken en of ik iets wil schrijven in het gastenboekje. Ik lees wat mijn voorgangers schreven en vrijwel iedereen schrijft over de hartelijke ontvangst en het aangename verblijf. Ik herhaal dat nog eens op mijn manier.

Jan en Maria zwaaien me uit als ik weer op pad ga. Buiten is het fris en lekker wandelweer. Ik loop op een gegeven moment gelijk op met een Poolse dame die met haar trolley op weg is naar de bus, maar niet helemaal zeker is of ze goed loopt. Ik vraag me af of er op deze vroege zondagochtend hier wel bussen komen en zoek op mijn mobiel waar ze moet zijn. Als ik het vind heeft ze de halte en de bus al gezien en is ze weg. Mijn hulp is dus niet nodig.

Ik lees graag de wijze inzichten van [Inelia Benz](#) en las ooit eens dat ze een witte veer op haar pad zag als bevestiging van het universum dat ze de goede keuze had gemaakt of ging maken. Dat vond ik een mooi signaal en maakte met mezelf ook die afspraak. Sindsdien kwam ik, vaak tijdens mijn wandelingen, regelmatig een witte veer tegen. Op deze reis zie ik

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

ze echter in overvloed. Vanochtend ook weer. Ik steek er een paar op mijn rugzak om me eraan te herinneren hoe goed dit voor me is.

Ik passeer de snelweg A67 (Eindhoven-Venlo) en bereik het [Pelgrimspad](#), een lange afstandswandeling van Amsterdam naar Maastricht. Twee mooie mijlpalen. Het is heel anders lopen zo'n gemarkeerde wandelroute. Ik vraag me af of ik nu weer mijn omgeving aan het volgen ben, een herkenbaar patroon voor mij. Het voelt van niet, voor mijn gevoel volg ik mijn hart, de borden en laat me leiden door synchroniciteit en signalen op mijn pad. Waar nodig kies ik mijn eigen route.

Gisteren werd ik herinnerd aan mijn tremor. Die werd trouwens ontdekt tijdens een keuring voor het behalen van een vliegbrevet. In mijn leven is dat dus weer een stapje verder terug in de tijd en in mijn wandeling loop ik nu langs een sportvliegveldje! Eentje met radiografische modellen, maar wel héél groot. Zweefvliegtuigen met een spanwijdte van 9 m die door een motorvliegtuigje in de lucht worden getrokken. Alle mannen (!) zijn gefocust op de vliegtuigen of kijken in de lucht en zien mij niet staan. Ik wil wel graag een gesprekje en dat komt er uiteindelijk ook. Ik leer dat dit veel moeilijker is dan echt vliegen omdat je het vliegtuig niet aan kunt voelen, dus altijd secundair reageert. Het doet me denken aan Laura die als purser werkt en vertelde dat de meeste piloten juist alleen hun ratio gebruiken, echte left-brainers noemde ze die altijd.

Als ik me omdraai merk ik dat ik weer helemaal om moet schakelen. O, ja ik was met een pelgrimswandeling bezig. Ik merk dat ik helemaal was opgegaan in de vliegtuigen.

Het veldje was een onderbreking van de vele bospaden die ik vandaag volg. Ik wil door naar Weert, lekker makkelijk want dat is een intercitystation. Ik vraag het universum snel om een zitplaats, maar die is er niet. Ik realiseer me dat ik ook wel heel specifiek was in mijn wens, ik had in mijn gedachten de plek al vast staan. Was ik té specifiek, zodat er geen ruimte meer was voor een oplossing? Ik heb ook het gevoel dat ik tempo moet maken want ik loop de langste dagafstand vandaag: 33 km.

In Weert aangekomen begint het voorzichtig te regenen. Ook mijn laatste wensen, minder dan een kwartier wachten op de trein en een snelle thuisreis komen uit. Dankbaar en voldaan geniet ik van de mooie ervaringen van de afgelopen dagen.

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

Dag 5, Weert - Molenbeersel

De afgelopen dagen viel de regen met bakken uit de lucht en vanochtend ook. Ik neem dus mijn paraplu maar mee. In Weert is het echter droog. Er is een omleiding van de trein en alle reizigers moeten met bussen verder. Als kudde worden we daar naartoe geleid, maar buiten het gebouw ga ik als enige de andere kant op. Heerlijk!

Het eerste stuk gaat langs prachtige oude bomen, maar al het verkeer over de natte weg trekt mijn aandacht weg. Buiten Weert wordt het weer heerlijk stil. Als ik zie dat ver achter mij mensen lopen merk ik dat ik daar onrustig van wordt, alsof ik gevolgd en in de gaten gehouden wordt. Ik ben verbaasd hoeveel impact dat op mij heeft.

Het is inmiddels begin oktober en heel ander weer dan toen ik aan de tocht begon. Het is een stuk frisser en vooral de nachten koelt het behoorlijk af. Ik wens dan ook een warm droog plekje en krijg een droge bank. Het is er windstil en de zon breekt zelfs door. Tot mijn verbazing zie ik een witte vlinder vliegen. Ik dacht dat die tijd voorbij was. De vlinder staat voor transformatie, dus ik vind het wel een mooi signaal.

Met al die signalen is het een tocht is vol van synchroniciteit. Het volgende komt als ik bedenk dat ik geen foto van mezelf met rugzak heb, dus wens ik mezelf een grote spiegelende etalageruit waarin ik mezelf kan zien. En fotograferen natuurlijk. In Stramproy kijk ik naar alle winkelruiten en daar valt mijn oog op een schilderij met een groot anker in een hart en de teksten *Kom in contact met je ziel* en *Vertrouw op de wijsheid in jezelf*. Heel toepasselijk. Enkele ruiten verder kan ik ook een foto van mezelf maken.

Mijn route gaat vlak langs België, dus het leek me wel aardig om daar te overnachten. Ik doe rustig aan, want het is niet zo ver. Vlak voor de grens eet ik op mijn gemak bij een chinees restaurant. Het laatste stuk wens ik een lekker warm bad. 'En doe ook maar een glas rode wijn bij de open haard', denk ik. Dat roept een interne dialoog op waarin ik me afvraag of ik nu niet te veel aan het vragen ben. Als antwoord krijg is dat het leven toch overvloed is, dus waarom zou dit niet kunnen? In blijde afwachting wat dit op gaat leveren laat ik alle gedachten los en richt me weer op de route. In België aangekomen blijf ik te overnachten in een oud schuurtje die ze omgebouwd hebben tot appartementje. Ik ben de eerste bezoeker sinds ze zich aangemeld hebben bij Vrienden op de fiets.

Daar zit ik dan in m'n eentje. Heel anders dan gedacht. Gelukkig maar, want het geeft de ruimte om te bedenken wat ik morgen ga doen als ik bij mijn geboorteplaats ben. Waar

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

kwam ik eigenlijk voor? Om achter me te laten wat ik niet meer nodig heb. Dan schrijf ik dat allemaal op papier en begraaf ik dat op mijn geboorteplaats. Ik scheur een vel uit mijn notitieboekje en noteer:

Ik, Theo Buijsrogge, laat hier achter:, gevolgd door al mijn angsten, ongewenste gedragspatronen en overtuigingen. Alles wat maar enigszins een negatieve rol speelt of heeft gespeeld zet ik erbij zoals:

- mijn angst om niet gezien te worden
- mijn angst om er niet bij te horen
- mijn gewoonte om te doen wat anderen van mij verwachten
- alle negatieve herinneringen en emoties over gebeurtenissen uit het verleden en mijn gehechtheid daaraan.
- mijn gewoonte mijn om mijn aandacht te richten op de bestemming i.p.v. het Hier en Nu
- alles wat mij beperkt in mijn groei en geluk
- mijn angst om onbekende stappen te zetten

en ik sluit af met:

*...en leef als herboren verder,
Dank u wel*

'Ja, dat is een mooi ritueel' denk ik en kijk er nu extra naar uit.

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

Dag 6, Molenbeersel – Maasbracht – Heel

Het is weer een prachtige ochtend. De lage zon schijnt over de vochtige weilanden. Het is koud, maar windstil, dus ik heb mijn jas niet nodig. De spinnenwebben zijn goed te zien. Wat bijzonder toch wat die spinnen kunnen maken zonder er over na te denken. ik zie zelfs een spindraad vanuit een boom, over een heg naar een plek drie meter verder. Dat lijkt onmogelijk voor zo'n beestje, maar niets is onmogelijk. 'Je kunt verder reiken dan je denkt', komt in me op.

Natuurlijk vond ik op de kaart een mooi paadje langs een riviertje. Het gras staat echter heel hoog en van het paadje is op een gegeven moment weinig meer te zien. En het gras is natuurlijk kletsnat. Ik probeer mijn benen nog af te schermen met mijn paraplu, maar vergeefs. Mijn broek raakt tot de knieën doorweekt. 'Waarom wil ik altijd die ongebaande paden lopen', vraag ik me af? Ik wordt echter beloond met de zon die achter de wolken vandaan komt en ik geniet van zijn warmte en dit bijzondere plekje. Het is heel stil, de hele omgeving dampet in de warme zon en dat tovert alles om in een heel magisch plekje. Daarom dus!

Weer terug in Nederland kom ik in Thorn, een toeristisch stadje met allemaal witte huizen. Ik wil in de kerk een kaarsje opsteken en mag alleen zonder betalen erin als ik niet rondkijk! Ik steek een kaars voor mezelf en een voor mijn dierbaren op. Die laatste probeer ik met mijn kaars aan te steken, maar dat lukt niet. Het vuur in zichzelf laten ontbranden moeten ze blijkbaar zelf doen.

Vervolgens kom ik op een vreemd plekje. Ik spreek mensen aan en die vertellen dat hier wegen waren aangelegd voor een vakantiepark dat er uiteindelijk nooit is gekomen. Ik vind echter niet hoe ik hiervan weer op de gewone weg kom en loop weer even terug. Aan een wandelaar vraag ik de weg naar Wessem. Hij heet Jos Leblanc en woont daar zelf, dus nodigt me uit mee te lopen. Hij werkte vroeger bij Linssen, een gerenommeerde motorbotenbouwer. Hij vertelt mij alles over de veranderingen in de streek als gevolg van

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

het graven van de Maasplassen. Thuis aangekomen vraagt hij mij op de koffie en daar ga ik graag op in.

Via de snelwegbrug steek ik de Maas over en kom in Maasbracht. Brach staat er in het Limburgs tegenwoordig ook op de borden. Ik ben geboren op een ark bij de sluis. Die bestaat niet meer en de plek is gedempt. het grootste deel van mijn jeugd in Maasbracht woonden wij echter in een rijtjeswoning aan de Zuidsingel, op nummer 24. Toen we er woonden was het de rand van het dorp, met aan de andere kant van de weg alleen maar groene velden. Daar staan nu ook woningen en het huis ligt nu ongeveer midden in Maasbracht. Ik loop er naar toe, bel aan en vraag of ik eens binnen mag kijken. Voor de huidige bewoners waarschijnlijk net zo bijzonder als voor mij. Ze laten mij alles zien. Het is in de loop van de tijd behoorlijk verbouwd. Ik kan maar weinig herinneren hoe het was.

Dan door naar mijn echte geboortegrond. Tot mijn verbazing staat er nu een groot glimmend gebouw. Waarschijnlijk een nieuwe controlepost voor alle sluizen en stuwen in de buurt.

De sluis ernaast wordt ook vernieuwd, dus er is veel afgezet. Via een omweg kom ik bij de plek waar volgens mij vroeger die ark moet hebben gelegen. Het is een plekje tussen de bomen. Fijn, dan ben ik helemaal alleen. Ik zet mijn rugzak af en pak mijn briefje en lees het

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

hardop voor. Het moment wordt geaccentueerd door een sirene die afgaat. Natuurlijk ligt er een tak voor het grijpen om het briefje in de grond te duwen. Ik begraaf het en plaats er een witte veer op.

Het voelt als een ontlasting en verlichting en geeft energie. Ik loop naar de sluis en sta daar in de zon naar de schepen te kijken die geschut worden. Ik voel me heerlijk, vrij en blij.

Ik vond geen overnachting in Maasbracht, dus moet naar Heel, zo'n 10 km verderop. Terwijl ik over de Maasboulevard loop is het blij gevoel weg en voel ik me een beetje somber. Hoe kan dat nou? Het is natuurlijk niet zomaar een ritueelje wat ik opvoerde, maar onderdeel van iets veel groters. Ik voel dat er energetisch heel veel aan het werk is en dat gevoel zal de komende dagen nog zo blijven.

Onderweg kom ik opvallend veel mensen tegen die blij naar me kijken. Ik denk: 'Ik heb de angst om niet gezien te worden achter me gelaten dus daarom is iedereen nu zo blij om mij te zien' en vervolgens zie ik heel veel witte veren! Hoeveel bevestiging heb ik nog nodig dat er wat aan het veranderen is.

In Heel loop ik langs een nieuwbouwwijk, maar kom toch niet verder en wil het hek over naar die wijk om zo verder te lopen. Dat doe ik een beetje uit het zicht van iemand die zijn voortuin aan het maaien is. Als ik daar vervolgens langsloop zie ik dat hij mij toch nooit zou zien omdat hij het veel te druk heeft op zijn zitmaaier die veel te groot is voor het stukje gras en daardoor telkens een stuk border dreigt te vernielen. 'Wat een lol', denk ik en van binnen lach ik erom. Even verderop zie ik iemand zijn cabrio wassen met veel muziek op de achtergrond. Het klinkt als een goede geluidsinstallatie en lijkt uit de carport te komen. 'De ene nog meer spullen en nog mooier dan de ander', denk ik, 'zouden ze daar nu ook gelukkig

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

van worden?’ Het doet me denken aan die miljonair die tussen andere miljonairs woonde, maar wel het kleinste huis had en ook zo door zijn burens werd behandeld. Dat maakte hem erg ongelukkig.

In het centrum van Heel vind ik mijn overnachtingsplaats. Het is een voormalige boerderij en Agnes laat mij de slaapkamer en de badkamer zien. Er is een heus ligbad! Om er te komen moet ik door een grote kamer met allemaal naaimachines. Ik vraag of ze les geeft, want ik zag ook een plaatje van Ensaid aan de buitenmuur. Ze is verbaasd dat ik die organisatie en ook de voormalige eigenaresse ken. Als we erover praten komt haar man Mart nieuwsgierig kijken.

Het was een hele reis vandaag, dus ik trakteer mezelf eerst op een lekker warm bad. Daarna ga ik een stukje verder aan de straat naar de Chinees. Ze vragen daar niet wat ik wil eten, maar verwachten blijkbaar dat ik gewoon voor het buffet kom. Dat ziet er ook prima uit. In een restaurant valt me altijd op hoeveel stellen er zitten die nauwelijks met elkaar praten. ‘Dan is het in je eentje minstens zo gezellig’, denk ik glimlachend.

Weer terug vraag ik aan Agnes en Mart of ze weten of een pontje dat ik morgen wil gebruiken nog wel vaart. Dat blijkt niet zo te zijn, dus moet ik mijn route iets aanpassen. Ze zijn heel behulpzaam en zo staan we een tijdje te praten tot ze vragen of ik bij ze kom zitten. De houtkachel is al aan en even later vragen ze of ik iets wil drinken. Mart drinkt een biertje. Ik denk aan mijn wens van gisteren en wil graag een wijntje, maar vind het wat ongeleefd om dat te vragen voor mij alleen. Stiekem wil ik ook wel zien of mijn wens beantwoord wordt zonder dat ik er iets voor doe. Als Maria het vervolgens aanbiedt hoef ik natuurlijk niet te twijfelen.

Daar zit ik dan: warm bad gehad, houtkachel, rode wijn en goed gezelschap. Precies zoals ik gisteren had gewenst. Het leven is inderdaad vol overvloed! Ik geniet met volle teugen dat het zo werkt. Een mooie afsluiting van deze bijzondere dag.

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

Dag 7, Heel – Roermond - Alem

Omdat ik gisteren al van Maasbracht naar Heel ben gelopen hoef ik nu nog maar een klein stukje naar Roermond. Eerst over het sluizencomplex weer terug naar de ander kant van de gekanaliseerde Maas en dan in een lange rechte weg langs het kanaal naar Roermond. Langs de weg staat een camper geparkeerd. Als ik er voorbij loop roept men: 'De koffie staat klaar', maar ik bedank vriendelijk. Ik ben net weg en wil naar huis.

Ik voel me weer een beetje neerslachtig en denk dat de energie van gisteren weer aan het werk is. Een witte veer bevestigt mijn vermoeden.

In Roermond moet ik langer dan gewent op de trein wachten, maar de tijd vliegt om en voor ik het weet ben ik weer in Alem. Een prachtige ervaring rijker.

Mijn pelgrimstocht naar Maasbracht

Over loslaten, synchroniciteit en overvloed

Wandelaftstanden: 20, 23, 24, 33, 17, 30 en 11 km, totaal 158 km, gem. 22,5 km/dag.

[de route in Google maps](#)

www.buijsrogge.nl, www.succeskompas.nl, www.michaelinzicht.nl